

[Ove Hansen.]

Når socialdemokratiets, det radikale venstres og retsforbundets udvalgsmedlemmer vil medvirke til lovforslagets gennemførelse, skal det ses på baggrund af de vanskeligheder, landbruget har for tiden. Det er vor opfattelse, at der ved vedtagelsen af dette lovforslag gives et ret betydeligt bidrag til lettelse af de amtskommunale skatter på landbrugsejendomme. I betænkningen findes en bemærkning om, at flertallet har afvist en forhandling om, at lempelsen skulle gælde samtlige ejendomme i overensstemmelse med det af venstre og det konservative folkeparti i november i fjor fremsatte lovforslag. Jeg vil gerne hertil sige, at flertallet har fundet en forhandling værdiløs, eftersom vi ikke kunne tiltræde det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag.

De ændringsforslag, som er stillet af mindretallet, må vi afvise. Gennemførelsen af ændringsforslagene ville betyde, at der for 1958 skulle udbetales et statstilskud til amtskommunerne på 56 mill. kr. I Ringkøbing amt f.eks. ville grundskyldpromillen for alle ejendomme falde fra 19,4 til 6,8 og i Sønderborg amt fra 12,8 til 0,6. Vi ville finde det helt urimeligt, at staten skulle yde tilskud af en sådan størrelsesorden, og derfor vil jeg anbefale, at man følger flertallets indstilling og stemmer for lovforslaget, som det er fremsat af ministeren.

Thisted Knudsen: Ordføreren for udvalget, det ærede medlem hr. Ove Hansen, har allerede redegjort for udvalgets arbejde og også nævnt, at et mindretal bestående af venstre og det konservative folkeparti har stillet ændringsforslag.

Jeg kan desværre ikke i denne sag rose regeringen for, at den har udvist nogen særlig forhandlingsvilje. Jeg har nærmest det indtryk, at man er gået frem efter den recept: vil I hænge på, så kan I, og vil I ikke, så kan I lade være. Jeg erkender, at tiden var så knap, at en realitetsforhandling faktisk var udelukket, men det gør det efter min opfattelse ikke bedre for folketingets arbejde, at regeringen kommer med et lovforslag på et sådant tidspunkt, at det faktisk er umuligt at gennemføre en realitetsbehandling af forslaget, ikke mindst i betragtning af, at den højtærede indenrigs-

minister er advaret mod en sådan fremgangsmåde. Jeg gjorde det, dengang jeg på venstres og de konservatives vegne den 27. november f. å. fremsatte vort lovforslag. Jeg gjorde det på ny under forhandlingerne om det forliggende lovforslag her i det høje ting. Under udvalgsarbejdet med det private lovforslag hørte man kun det: afvent og se, hvad regeringen vil i denne sag. Vi ventede, og det kom i den ellefte time, hvorfor enhver forhandling blev udelukket. Det beklager jeg.

Når venstre og de konservative har stillet ændringsforslag af den karakter, der her er tale om, skyldes det, at vi opfatter den amtskommunale ejendomsbeskatning, sådan som den har udviklet sig, som en særskat, en beskatning til amtskommunen, der ikke mere følger det gamle princip, at man til den offentlige kasse skal erlægge efter evne. Når vi har stillet en lempelse for samtlige skatteydere i amtskommunerne i udsigt ud fra det hovedsynspunkt, at landbrugets forrentningsprocent må virke afgørende ind her, er det ganske simpelt, fordi vi har den opfattelse, at det er den eneste mulige politiske vej i øjeblikket, og at dette princip blev knæsat i det høje ting i 1933, da den nuværende højtærede økonomiminister fremsatte sit forslag om, at den samlede amtskommunale beskatning skulle sættes i forhold til landbrugets forrentningsprocent.

Under de forhandlinger, der fandt sted i foråret 1957 umiddelbart forud for valget, var det den højtærede landbrugsminister, der fandt frem til den tanke, at man kunne ajourføre den Dahlgaardske bestemmelse, der omfattede samtlige ejendomme, og som omfattede et beløb på 20 mill. kr. i 1933, hvilket svarer til 60 mill. kr. i dag i forhold til den samlede amtskommunale beskatning. Der blev ikke mødet et eneste ord om, at denne lempelse kun skulle omfatte landbrugsejendomme, ikke et ord. Jeg gik ud fra, at det var det Dahlgaardske princip, som lå til grund for det samarbejde, vi dengang havde med det radikale venstre, og hvorunder vi blev enige. Men nu siger man, at det kun skal omfatte landbrugsejendommene. Det mener vi er en særskat; når der skal lempes, skal der lempes for alle, og der skal ikke være tale om almisser for landbrugets vedkommende. Her er der en beskatningsform, som ikke mere har